

● — pointa

DVĚ TVÁŘE **POLICISTY**

JONATHAN SRPEN

Dvě tváře POLICISTY

Já se mám, že tě mám

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.pointa.cz
www.albatrosmedia.cz

● ■ pointa

Jonathan Srpen

Dvě tváře POLICISTY- e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2023

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS MEDIA

Dvě tváře policisty
Jonathan Srpén

DVĚ TVÁŘE
POLICISTY

JONATHAN SRPEN

● ■ **pointa**

Text © Jonathan Srpen, 2023

Design & Typo © Simona Dědourková, 2023

Illustrations © Veronika Grundová, 2023

ISBN tištěné verze 978-80-7691-196-3

ISBN e-knihy 978-80-7691-339-4 (1. zveřejnění, 2023) (ePDF)

ISBN e-knihy 978-80-7691-340-0 (1. zveřejnění, 2023) (epub)

ISBN e-knihy 978-80-7691-341-7 (1. zveřejnění, 2023) (mobi)

OBSAH

Úvod		9
Kapitola první	Kdo jsem?	12
Kapitola druhá	Rozhodnutí	21
Kapitola třetí	Příhláška a psychotesty	30
Kapitola čtvrtá	Proměna	38
Kapitola pátá	Policejní kemp	41
Kapitola šestá	Nástup k policii	52
Kapitola sedmá	Výcvik ve Vyškově	59
Kapitola osmá	Měsíční praxe	81
Kapitola devátá	Základní odborná příprava (ZOP)	87
Kapitola desátá	Výkon služby u PČR Případy, které mě nejvíce ovlivnily:	101 154
Kapitola jedenáctá	Syndrom vyhoření	168
Kapitola dvanáctá	Nový začátek	180
Kapitola třináctá	Doba covidová	189
Kapitola čtrnáctá	Dvě tváře – zpověď	198
Kapitola patnáctá	Uvědomění	211
Závěr – Jedna tvář		222
Poděkování		228

ÚVOD

„Jsem policista, přišel jsem vás zatknout. Porušili jste zákon. Já ho nenapsal, nemusím s ním souhlasit, ale musím ho ctít. Můžete mě prosit, přemlouvat, slibovat nebo se snažit vyvolat soucit... Nic z toho mi nezabrání, abych vás vsadil do zamřížované cely. Když budete utíkat, já taky. Když budete bojovat, já taky. Když na mě vystřelíte, vystřelím taky. Podle zákona to nemůžu nechat být. Já jsem následek. Jsem nezaplacený účet. Jsem osud s odznakem a pistolí, ale za odznakem mám srdce jako vy... Krvácím, přemýšlím, miluji. Ano, i mě můžou zabít, a i když jsem sám, mám tisíce bratrů a sester stejných jako já. Položili by za mě život a já za ně taky. Stojíme na stráži společně. Tenká „Modrá linie“¹. Chráníme kořist před predátory. Hodné před zlými. My jsme... **POLICIE!**“

Toto je úvodní proslov z filmu „End of Watch“, který patří k jednomu z mých nejoblíbenějších filmů. Je natočen dle skutečných událostí policie z ulic Los Angeles. Příběh filmu

1 Thin Blue Line – výraz odkazuje na pozici policie ve společnosti stojící na hranici mezi pořádkem a stavem bez zákonů, na hranici mezi zločinci a jejich oběťmi. Toto slovní spojení bylo poprvé použito v roce 1911 v básni Nelse Dickmanna Andersona „Tenká modrá linka“ a odkazuje na modré uniformy armády Spojených států, resp. na formaci 93. regimentu britské armády v jedné z nejslavnějších a nejpropagovanějších bitev krymské války – bitvy u Balaklavy v roce 1854. Od padesátých let dvacátého století je tato fráze již používána policisty a můžete ji slyšet jak v dokumentárních, tak i hraných filmech. (pozn. red.)

je o dvou policistech, na které je po sledu určitých událostí vypsána odměna mexickými drogovými kartely. Díky tomu je poté na tyto dva policisty spáchán atentát.

Ano, i já patřím k bratrům a sestrám z „**Modré linie**“, konkrétně na území České republiky. Nebudu vám říkat kde, nebudu zmiňovat žádná jména, místa ani popisovat do detailu konkrétní události, vždyť bych si tím zadělal na pěkněj průser. „Ups“. Sprosté slovo a nespisovný výraz? Ano, těch tu pár ještě přečtete, protože hodlám psát od srdce. Hodlám psát veškeré svoje pocity, názory a projevy tak, jak je skutečně cítím, takže i v hovorové češtině, a hlavně bez přetvářky. Povím vám svůj příběh, jak se vlastně z normálního kluka stane policista a co mě k tomu vedlo. Povím vám, čím vším si člověk musel projít, aby se vůbec k této „firmě“ dostal, protože mě vždy vytáčelo, když někdo pronesl větu: „Tam se dostane každý blbec.“ Zrovna tuhle větu většinou říkal totiž někdo, kdo by neprošel ani základní psychotesty. OK, dnes je tomu všemu už jinak, ale to nechme být. Předem říkám, že všechny osoby, které hrají v mém příběhu důležitou roli, ponесou smyšlená jména a v angličtině, abychom ještě víc zamezili úniku osobních údajů. Stejně tak si upravím místa a události, které jsem jako policista řešil, což se dočtete v celé samostatné kapitole, ve které jsem si pro vás připravil několik desítek těch nejpikantnějších případů z výkonu služby. Možná mi sem tam ujede nějaká nápověda, po které si člověk domyslí, kde konkrétně se nějaká událost stala, no a co...? Každopádně tímto příběhem rozhodně nemám v úmyslu nikoho poškozovat, zneužívat informací a zkušeností, které jsem se na mojí cestě dozvěděl, nebo porušovat zákonem stanovenou mlčenlivost. Chci jen všem udělat obrázek, jak to vlastně funguje a co to obnáší být policistou. Ovšem ten nejhlavnější důvod, proč tohle všechno chci psát, je, abyste pochopili, jak

moc to může člověka vnitřně zničit a ovlivnit jeho soukromej život. Každý jsme nějaký. Někdo je tvrdší, někdo zase až moc měkřej. Já jsem jeden z těch, kdo se snažil držet takovou tu „rovnováhu“. A jak moje snažení dopadlo, to se dovíte až na konci. Samozřejmě nemůžu srovnávat naše ulice s ulicemi LA, ale i u nás se najdou predátoři, kteří ubližují slabším. I tady jsem se dostal do situací, které mi způsobily stres, strach, úzkost a deprese. A to na mě zatím nikdo nestřílel. Někdy má tato práce i světlé chvílky, jako když třeba někomu zachráníte život. Bohužel na tyhle skutky veřejnost hodně rychle zapomíná, obzvlášť potom, co něco poserete. Moje jméno je Jonathan...

A TOTO JE MŮJ PŘÍBĚH.

KAPITOLA PRVNÍ

KDO JSEM?

Jako každý jiný příběh musí i tenhle začít představením hlavního hrdiny. Teď si nejsem jistý, jestli je „hrdina“ to správné slovo, to si každý musí zodpovědět sám. Mluvím pochopitelně o sobě. Představím se vám, co nejlépe to půjde. Od nástupu na střední až do současnosti. Z toho všeho si pak musíte sami udělat obrázek, jaký jsem typ povahy a co jsem za člověka. Chápu, že ne každého budou prvotní kapitoly zajímat a že primárně tady bude chtít skoro každý ty policejní historky z ulice. Nicméně i moje počátky a moje životní cesta jsou velmi důležitou součástí, protože potom na úplném konci budete moct porovnat tu změnu mého charakteru a pointu celého příběhu.

Pocházím z malého města na severu. Tenkrát jsem bydlel u rodičů s mladším bráchou a prožil skvělé dětství. Jako malý jsem miloval superhrdiny, nejvíce Batmana, proto jsem měl jeho různé obleky a věděl jsem, že až vyrostu, chci být také superhrdina. Svoje schopnosti jsem nejprve využil ve sportu, kdy mě po prvním tělocviku v první třídě oslovil fotbalový trenér a já pak 8 let hrál fotbal, ve kterém jsem byl opravdu talentovaný. Dokonce jsem se dostal do krajského výběru. Můj první gól jsem dal tak, že mi brankář protějšího týmu napálil míč do obličeje a ten se pak odrazil přímo do branky. Vyhráli jsme díky tomu 1:0. V budoucnu jsem se naučil dávat

góly i normálně! Fotbal mi přinesl spoustu zážitků a spoustu kamarádů. Nakonec jsem kariéru fotbalisty ukončil, protože můj život byl vlastně jenom fotbal a neměl jsem žádný volný čas. A to jsem fotbal miloval. Fotbalový klub, který byl tenkrát v první lize, se zadlužil na milionové částky a z celého týmu, který jsem znal, se dnes fotbalu věnují snad jen dva kluci. Začal jsem tedy jezdit na skateboardu a našel si v tom zálibu. To bohužel také skončilo po pár měsících, když se mi ve vysoké rychlosti sekl skateboard o kamínek a já letěl několik metrů s dopadem na hlavu, samozřejmě bez přilby. Od té doby jsem se na „skejtu“ pomalu bál rozjet, takže jsem alespoň s kamarády hrál po škole street basketbal, ze kterého jsem si zase jednou odnesl naštěpnutou kostrč. Proč tohle píšu? Chci jen naznačit, že modřiny, které jsem schytl na fotbalovém hřišti, při pádech na skateboardu nebo při hraní street basketbalu, nebyly nic v porovnání s modřinami, které přináší život.

Psal se rok 2010 a já končil základní školu. Přišlo tak první rozhodování o mé budoucnosti. Musel jsem si vybrat, kam půjdu na střední. Měl jsem na výběr mezi gymnáziem, ekonomickou školou a nově otevřenou školou zaměřenou na bezpečnostně právní činnost. Posledně jmenovaná byla pro mě jasný favorit. Od mala jsem k policistům vzhlížel a chtěl být taky ten „hrdina“. Dokonce u policie v té době pracoval můj strejda. Po výběrovém řízení a pohovoru s paní ředitelkou na škole s bezpečnostně právním oborem jsem byl umístěn na 9. místě vhodných uchazečů z celkových 120. Rodiče však byli názoru, že bych měl jít na gymnázium. Nejspíš se mě snažili nasměrovat tak, abych byl připravený na vysokou školu, protože doufali, že ji budu chtít studovat. Já jsem i tak chtěl na bezpečnostně právní obor. Na přijímačkách gymnázia jsem docela vyhořel. Nejspíš z důvodu, že jsem na tu ško-

lu nechtěl a tak trochu sabotoval přijímačky. Nacházel jsem se na opačné straně seznamu vhodných uchazečů. Nakonec mě rodiče stejně přemluvili a přistoupil jsem tedy na jejich stranu. Hlavně z důvodu, že škola s bezpečnostně právním oborem byla soukromá, tudíž za peníze. Tehdy jsem totiž ještě nevěděl, že rodiče splácí dluhy za tátovu firmu, kterou kdysi měl. Později mi táta vyprávěl celou historii, jak to vlastně bylo a že jsme byli ve fázi, kdy jsme neměli ani na rohlíky. Já to však jako dítě nikdy nepoznal.

Proto ze všech superhrdinů na světě jsou pro mě ti největší právě máma a táta. Miluji svou rodinu a vždy budu. Poslechl jsem tedy své hrdiny a souhlasil, že půjdu na gymnázium. Lépe řečeno, pokud se i přes moje špatné výsledky přijímacích zkoušek stane zázrak a nakonec mě přijmou, půjdu tam. Nakonec i přesto, že jsem se nenacházel v žebříčku vhodných uchazečů o gympl na dobrém místě, táta nějakým zázrakem zařídil, aby mě přijali. Díky bohu za to! Tehdy jsem netušil, že mě čekají nejlepší léta mého života.

Nemá smysl moc mluvit o učení na gymnáziu. Nastoupit do nového režimu učení mi dalo pěkně zabrat. Na základce jsem na vysvědčení neměl nikdy horší známku než chvalitebnou. To skončilo na gymplu velmi rychle a „čtverce“ se pro mě po letech změnilo v ty dobré známky. Co se týče lidí, z některých nových spolužáků se stali moji životní přátelé. Nejvíce Jeff a Marty. S nimi se dnes sejdu několikrát do roka a pokaždé naše shledání stojí za to. Na gymplu jsem poznal spoustu dalších lidí, vypisovat je všechny nebudu. Koho musím však zmínit, jsou kluci, se kterými jsem založil kapelu.

Ano, kdo by to byl řekl. Kluk, který poslouchal převážně rap a nosil čepici s rovným kšiltlem dozadu, přešel k jinému žánru ihned poté, co poprvé držel v ruce kytaru. Jednou jsem se byl takhle podívat na koncert u nás ve městě, kde hrály

místní kapely složené ze spolužáků z jiných tříd nebo z okolních měst. Takhle jsem potkal Lucase. Tehdy jsme nevěděli, že chodíme na stejnou školu. On se učil na basu a já na kytaru. Po pár pivech a poslouchání živé rockové hudby jsme dostali nápad, že založíme vlastní kapelu. Z Lucase se během let stal, stejně jako z Jeffa a Martyho, můj nejlepší kamarád. Začali jsme se scházet s Lucasem a pár kluky vždy u někoho doma, kde jsme se snažili něco hrát. Časem Lucas přitáhl Arthura, který se učil na kytaru v umělecké škole, takže vypaloval kytarová sóla bez problému. Nakonec se přidal Jack na bicí a kapela byla kompletní. Já se nakonec bez zkušeností chopil i zpěvu, který mi pomáhal zlepšovat jeden borec z místních kapel a spolužák z gymplu. On a jeho kapela nám dělali mentory. Po pár odehraných koncertech v malých klubech nebo prostorách školy jsme si udělali u nás ve městě jméno. Bylo mi tenkrát skvěle, protože kluk, o kterého nikdo ani pohledem nezavadil, se najednou při procházení školních chodeb stal středem pozornosti, primárně u dámských skupinek. Hlavně se ale z tichého a uzavřeného introverta stal kluk, který si začal užívat večery ve společnosti mnoha lidí. Celý týden ve škole jsem odpočítával každou minutu a těšil se na víkend, primárně na strávené chvíle ve zkušebně s kapelou. Časem Jacka za bicíma vystřídal Carl, protože Jack na rok odcestoval do zahraničí. Carl do naší bandy zapadl skvěle. Přišlo první album, druhé album, různé koncerty, milostné zápletky, alkohol, cigarety, prostě plnění snu snad každého pubertáka. O dámskou společnost jsme neměli nouzi. Když si to shrnu, ve finále jsme nebyli nic. Nehráli jsme před vyprodanou obří halou, ale nám prostě stačilo stoupnout si na malé pódium v undergroundovém klubu před 100 lidí a dělat něco, co nás baví. Holky se nechávaly podepsat na prsa, kluci zase chtěli být jako my. Jak málo stačí, aby měl v sobě člověk

tu „**jiskru života**“. Pamatuji si, že po každém koncertu mi patřil celý svět. Začal jsem chodit do posilovny, abych dámy okouzlit i jinak než zpěvem a kytarou. I přesto, že jsem měl hubenou postavu, na páku jsem tenkrát porazil snad každého. Teda až na Arthura, ten bastard měl neskutečný bicáky. Každopádně moje síla a jiskra z hraní hudby pro lidi se projevila i na mém sebevědomí. Nebyl jsem ten typ člověka, který úmyslně vyhledával konflikty, nicméně nebál jsem se do něčeho zapojit, když byl problém. Obzvlášť pak v situacích, když šlo o lidi, na kterých mi záleželo.

Tenkrát jsem začal poznávat tu potřebu pomáhat druhým a slabším. Ať už to bylo v čemkoliv, když jsem měl tu možnost, pomohl jsem a nic za to nechtěl. Kolikrát jsem měl dokonce potřebu roztrhávat rvačky a uklidňovat konflikty, i když se mě to vůbec netýkalo a ty lidi jsem neznal. Vlastně jsem to měl v sobě asi už od mala. Vzpomínám si, že už ve školce, kam jsem měl ze začátku problém chodit, protože jsem se bál ostatních dětí, respektive cizích lidí, jsem srovnal do latě kluka, který bezdůvodně ubližoval druhým dětem. Strkal do nich, bouchal do nich, děvčata tahal za culíky nebo po nich házel hračky. Jednou takhle strčil do mě a mého kamaráda, který sebou ošklivě plácnul na stůl. Potom, co jsem se zvedl a pustil se do něj, se rozbřečel a utekl žalovat paní učitelce, takže jsem sice ze začátku dostal vynadáno já, ale potom se za mě postavily všechny ostatní děti, kterým tenhle zlej kluk ubližoval, a odnesl to on, respektive pak jeho rodiče. Nejenom že byli zavolaní jeho rodiče, dokonce už se v naší třídě nikdy neukázal. Na jednu stranu jsem byl hrozně ustrašené dítě, co se cítilo v klidu jen poblíž mámy nebo táty, a na druhou stranu jsem měl v sobě asi něco, co se začalo více projevovat až v pubertě. V té jsem začal poznávat svou temnější stránku. Něco, co bylo hluboko uvnitř mě. Dá se říct nepopsatelný

pocit, jako kdyby mě ovládl nějaký „dábel strážný“. Bylo to jako tlačítko, které z ničeho nic vypne veškeré zábrany, co člověk má. Většinou tomu pomohl (ne)přítel alkohol. Poprvé, když se to stalo, jsem si užíval skvělou atmosféru po koncertě, když na terásku zavítal nějaký divnej člověk. Byl to cikán a byl něčím nafetovanej. Taky se tam promenádoval s novým telefonem, který měl na ploše fotku cizího dítěte a který mu očividně nepatřil. Choval se jak prase, všechny obtěžoval, močil na oplocení terásky a smrděl. Nechal jsem ho být do chvíle, než se zezadu nalepil na mojí tenkrát nejlepší kamarádku Michelle, ke které jsem byl dost citově vázaný, a olíznul jí hlavu. Prasák! V tu chvíli jsem už startoval připravený řešit problém, ale kamarád mi domluvil. Minutu na to přiběhla Michelle se slzami v očích, že tenhle hajzl, který se na ní nalepil, nyní natlačil na zeď její maminku a obtěžuje ji. Tady už přišel ten moment, kdy moje „temnější já“ chtělo pustit ven z klece. Šel jsem přímo na něj a slušně mu začal sdělovat, ať odejde. I když už jsem pryč v očích měl pohled, že ho snad prohodím stolem. Ten rozhovor mezi námi trval cca dvě minuty. Mezitím se za mě postavilo asi třicet lidí z klubu, ale těch jsem si ani nevšiml, protože moje pozornost směřovala jen na jeden cíl. Poslední kapka padla, když odmítl odejít a plivnul na mě. Během vteřiny ten sráč přeletěl snad půlku terásky a přistál tvrdě na hlavu. Já měl jen zatmění a záblesk, že jsem stál proti němu, a najednou mě od něj odtrhávali, když ležel na zemi. V jednu chvíli jsem si řekl, že jsem ho asi zabil, ale naštěstí se po pár vteřinách zvedl ze země a něco na mě zmateně mluvil. Já však, neovládajíc svůj rozum, jsem na něj chrlil všemožné nadávky a museli mě od něj držet tři lidi. V tu chvíli měl ten hnusák neskutečný strach v očích a odkráčel pryč. Poté, co jsem se otočil a zjistil, že za mnou stojí půlka klubu, jsem se vydal směrem dovnitř, kdy se z desítek lidí udělala ulička,

abych mohl projít. Nikdo z nich necekl jediné slovo. Potom, co jsem do sebe nalil čtyři rumy za sebou, jsem se teprve uklidnil. Přišli za mnou Arthur, Lucas a Carl. Arthur mě poplácal po zádech a pronesl: „Tak tady je ten náš Terminátor!“, čímž mě upřímně pobavil. Co se týče Michelle a její maminky, byly mi neskutečně vděčné. Viděl jsem na ní, jak mi chce skočit do náruče, ale bohužel jsem už v tu dobu byl zadaný s jinou dámou. Nicméně jsem si od Michelle získal přezdívku, na kterou myslím dodnes. Ta přezdívka je „**hodnej drsňák**“.

Tohle byla moje první rvačka, když teda neberu tu ve školce. Nikdy jsem neměl rád násilí, ale tady jsem musel zakročit. Někdo si může myslet, že jsem psychicky nevyrovnaný jedinec. Já zastávám názor, že jsem chránil lidi, na kterých mi záleželo. Bránil jsem ty hodné před zlým člověkem. Během svých pubertálních let jsem se naštěstí do takových situací dostal jen málokdy, což je dobře. Nicméně mi jednou vltl do obličeje skleněný půllitr od piva, který mi rozsekl tvář, a nebýt známého, který měl v tu dobu ruku kolem mých ramen a kolem krku, bylo by po mně. On si ze své ruky vytáhl střep dlouhý několik centimetrů. Kdo by to byl řekl, že z tak malé sečné rány ve tváři může téct tolik krve. Taková blbá náhoda. Ani to nebylo v rámci rvačky nebo konfliktu. Nebudu lhát, že když jsem si představil, že ten střep mohl být v mém krku, týden jsem z toho byl psychicky dost v háji. Proto jsem fakt neměl rád zbytečné násilí.

Přeskočím do další fáze života. Blížila se maturita. Život byl skvělý. Měl jsem krásnou přítelkyni, fungující kapelu, ze střední školy zážitky na celý život, nicméně nadešel ten čas rozhodování. „**Co budu v životě dělat? Čím se budu živit?**“ říkal jsem si. Budu upřímný, neplánoval jsem jít studovat dál. Prioritní pro mě bylo udělat maturitu. Čím blíží zkouška byla,

tím větší jsem měl strach. Začal jsem pocítovat divné stavy. Možná deprese? Stávalo se mi, že mě z ničeho nic přepadla divná nálada, ať už kvůli holkám, škole nebo strachu z budoucnosti. Jsem introvert a melancholik. O to horší to bylo. Většinu času v pubertě jsem trávil zavřenej ve vlastním pokoji a s vlastníma myšlenkami. Alespoň jsem toho využil a sepsal to na papír, protože skládat texty v angličtině, to jsem miloval. Právě tyhle nálady mi pomohly vytvořit ty nejlepší texty a písně pro naši kapelu. Nejvíc jsem pyšný právě na skladbu, která pojednává o mém strachu z budoucnosti. Jmenuje se „NO WAY OUT“ (*Není cesty zpět*). Jen škoda, že moc lidí moje texty nechápal. Každopádně čas nezastavíme. Maturita byla tu a já se na ni samozřejmě úplně vykašlal. Jsem prostě typ člověka, který se odmítá učit něco, co mu bude v budoucnu k ničemu a co ho nezajímá. Jsem schopný z paměti odříkat slovo od slova filmu, který mě baví, ale jakmile se mám naučit nějaké kraviny, tak není šance. Můj mozek je jako hard disk, ze kterého nepotřebné věci prostě vymažete. Taky jako umělec bohužel nad vším moc přemýšlím. Říkal jsem si, proč se mám učit v angličtině historii USA a Velké Británie? Jasně, nějaký přehled být musí, ale maturují snad oni v USA z historie našeho státu? Pardon, teď jsem trochu odbočil...

No nic, obrátil jsem se na svou sebedůvěru a řekl si: „Nějak to prostě prolezu.“ Zvolil jsem si státní matematiku, ze které jsem tři roky pomalu propadal, abych se vyhnul dalším dvaceti osmi ústním otázkám z jiného předmětu. Měl jsem načtené snad dvě a půl knížky a na zbylé dva předměty jsem měl naučené tak dvě otázky. S testem z češtiny jsem neměl problém. S matikou mi zase pomohl Lucas. Je to hlavoun, a tak jsem ho požádal, jestli mi může darovat něco ze svého logického myšlení. Procvičili jsme spolu cvičné maturitní testy,

kdy mě během dvou dnů naučil skoro vše, co bylo potřeba k tomu, abych to minimálně úspěšně splnil. Matiku jsem tedy díky Lucasovi zvládnul. Při ústních zkouškách jsem byl ten člověk, kterého všichni nesnáší, protože jsem si ze zeměpisu vytáhl samozřejmě otázku, kterou jsem si četl pár minut zpátky na chodbě. Na splnění to stačilo. Z angličtiny jsem si zase vytáhl jedinou otázku, kterou jsem uměl. Z češtiny jsem si vytáhl knihu, kterou jsem dočetl alespoň do poloviny, takže jsem se nějak orientoval. Po závěrečném vyhodnocení, kdy jsem se dozvěděl, že jsem úspěšně složil maturitní zkoušku (s odřenou prdelí), jsem si před všemi učiteli a porotci hlasitě oddechl a tím spustil lavinu smíchu. Ze třídy jsem na chodbu vyšel jako vítěz, na můj výsledek čekalo asi deset lidí. Mezi nimi byli samozřejmě Jeff, Lucas, Carl, Arthur, moje přítelkyně Jane a další kamarádi.

Nastaly krásné tři měsíce života. Slavilo se, hráli jsme koncerty, užívali si prázdniny. Člověk najednou nepřemýšlel nad tím, co bude dál. Jak už jsem ale zmínil, čas nezastavíme. Nadešel čas rozhodování, jak pokračovat se svým životem.

Táta mi říkal:

„Maturita je zkouška dospělosti. Ted' jsi na té rovině, kde začíná život, to je důležité. Ať se rozhodneš jakkoliv, pod tu rovinu už nespadneš. Když něco nevyjde, vydáš se jinou cestičkou a vše, co se stane, má svůj důvod.“

Silná slova, která mám dodnes v hlavě.

První rozhodnutí do dospělého života, které jsem učinil, mi totálně změnilo život...

KAPITOLA DRUHÁ

ROZHODNUTÍ

Pokud jste čekali, že přišlo mé rozhodnutí přidat se k Policii ČR takhle brzy, zklamali vás. Musíte ještě chvíli počkat. Věřte tomu nebo ne, ale chtěl jsem nakonec studovat vysokou školu. Problém byl, že jediná škola, o kterou jsem měl zájem, byla Policejní akademie v Praze. Máma mi říkala, ať si dám přihlášku na více škol, ale já jí upřímně řekl, že nechci studovat něco, co mě nebaví a trávit tak zbytečný čas někde, kde nechci být. Byl jsem takovej idiot... Na Policejní akademii jsem se pochopitelně nedostal. Brali hrozně málo lidí na obor, který jsem chtěl studovat, takže jsem se do 90 vybraných z celkových asi 1500 lidí neprobojoval. Skončil jsem po přijímacím řízení někde na 400. místě. Chtěl jsem tedy vycestovat do zahraničí. Lákala mě Kanada a na tu jsem logicky potřeboval našetřit dost peněz. Místo studování vysoké školy jsem proto nastoupil do „vysoké školy života“ a začal chodit do práce.

Vydal jsem se tou nejjednodušší cestou a zeptal se táty, jestli tam, kde pracuje, nenabírají nové lidi. Řekl mi, že ano, ale také naléhal, abych si to dobře promyslel. Tenkrát jsem netušil, do čeho vlastně jdu. Táta byl zaměstnaný jako vedoucí noční směny v jednom velkoobchodě s ovocem a zeleninou. Pochopitelně jsem nastoupil k němu na noční směnu. Těžká a tvrdá manuální práce během noci, kdy vám projde

rukama za jednu směnu přes tunu zboží a nachodíte třeba patnáct kiláků. Dostal jsem neskutečných pár facek od života za blbé rozhodnutí, které mě během prvního měsíce stálo mých sedm kilo váhy. Převážně mých vydřených svalů z posilovny. Prohozený režim mi vážně nevyhovoval. Byl jsem zvyklý i po mejdanech chodit spát ve dvě ráno. Pokud to bylo později, už jsem byl nevrlý. Noční život mě stál spoustu nervů, způsobil fyzické i psychické vyčerpání a ztratil jsem chuť k jídlu.

Trochu jsem zase ožil poté, co mi do rukou přistála první výplata. Docela hezké peníze pro mladého kluka, ale ve finále jsem časem poznal, že to jsou vlastně jen drobné k přežití. Bydlel jsem však pořád u rodičů, takže jsem jim měsíčně přispěl pár tisíc na nájem a jídlo. Zbytek peněz mi zůstal a každý měsíc jsem tak půlku výplaty ušetřil. Ovšem můj volný čas a radost ze života byly pryč. Přišlo mi, že jsem pořád jenom v práci. Nebýt tenkrát mojí přítelkyně Jane a rodičů, zbláznil bych se z toho. Kapela, která mě naplňovala, ztrácela svého frontmana a leadera, protože nebyl po tvrdé noci schopný vstát na zkoušku. Arthur, Lucas a Carl z toho byli hodně špatní, ale neztráceli se mnou nadějí. Po sedmi měsících jsem po domluvě s tátou a nadřízeným přešel na poloviční pracovní úvazek, takže jsem do práce chodil jen třikrát týdně. To mě stálo půlku výplaty, ale mohl jsem se ve volné dny zase věnovat svým koníčkům. Zase jsem začal nabírat svalovou hmotu a hrát s kapelou, ale především jsem začal opět trochu žít. Kanadu jsem nakonec pustil z hlavy, samozřejmě kvůli první lásce. Vše bylo při starém s jedinou výjimkou, že jsem byl v přehozeném režimu a v noci strašil. To bylo těžké pochopit pro Jane, která celý den proseděla ve škole a těšila se na mě. Jenže já při konci jejího vyučování teprve vstával, byl úplně rozlámanej a bez nálady. Stejně tak, když jsem u ní přespával,

jsem v noci koukal na filmy, zatímco ostatní spali a já zas spal přes den, když byli oni vzhůru. Bylo to prostě na nic.

Po roce v práci jsem měl zase zájem zkusit nějakou tu školu. V plánu byl soukromý jazykový institut zaměřený na angličtinu, a protože mě angličtina bavila a měl jsem v ní natrénováno ze skládání textů písní a z různých filmů nebo seriálů, chtěl jsem se v ní ještě zlepšit i na úkor toho, že si tento roční kurz musím zaplatit. Co mě od toho odradilo, byl fakt, že bych si zaplatil dost peněz za absolvování tohoto kurzu a certifikát, který bych za to obdržel, by byl platný pouze na dva roky, což bylo do budoucna k ničemu. Pokračoval jsem tedy další rok na zkrácený pracovní úvazek s plánem jít na vysokou školu. Tentokrát jsem měl záľusk na FTVS² v Praze, jelikož jsem spíše sportovní typ, takže jsem na přijímačky trénoval, jak to šlo, protože byly docela náročné. Nejvíce jsem měl strach asi z plavání. Primárně z důvodu, že jsem plavání nesnášel a nesnáším ho dodnes kvůli kurzům dětského plavání, kde nás plavčík nutil furt plavat a poštuchoval nás pádlem, když jsme už nemohli nebo nechtěli dál plavat. Co se týká ostatních disciplín, měl jsem natrénováno tak, abych zvládnul alespoň to minimum pro přijetí. Do toho mi bohužel zasáhl „pan Osud“ a dva dny před přijímačkama jsem vyfasoval angínu s horečkami a léčbu antibiotiky jako bonus. Náhradní termín byl hned za dva týdny, což pro mě na rovinu nemělo smysl, abych se potom, co jsem dva týdny ležel nemocnej doma a veškerá dřina a forma byly pryč, chodil ztrapňovat a trápit plaváním, které bych neuplaval, nebo běháním, které bych neuběhl. Docházela mi trpělivost. To jsem měl další rok čekat?

Tady přišel ten první náznak nového směru. Jednou jsem šel takhle na pívko s jedním z nejlepších kamarádů, kterého znám už od základky. Jmenuje se Tommy. Tommyho zmiňuji

2 FTVS – Fakulta tělesné výchovy a sportu. (pozn. red.)